

V konkrétním případě je nesporno, že st-l, maje 1. ledna 1910 dom. právo v obci Š., nabyt bezprostředně potom dom. práva v Košicích. Kdyby tedy bylo správné tvrzení stížnosti, že obec Š. byla rozhrančením rozdělena a že část její připadla k Čsl. republice a kdyby dále byl st-l měl poslední své bydliště v době před jejím rozdělením v části její připadlé Čsl. republice, nebylo by mu lze odepřít čsl. státní občanství a odpadl by tedy důvod, pro který žal. úřad zrušil ono usnesení měst. rady v Košicích. Je-li tomu tak či nic, patrně není, když žal. úřad uvedené rozhodné okolnosti nevyšetřil a k nim nezaujal stanovisko. Zůstalo proto řízení správní kusým.

#### Č. 6054.

**Úrazové pojišťování:** \* Platy uvedené v § 1154 b, odst. 1 a 2 o. z. o. ve znění zák. z 1. dubna 1921 č. 155 Sb. tvoří součástku pracovního výdělku ve smyslu úrazového zákona a jest je připočítati do základu pro vyměření úrazových příspěvků, nikoliv však platy uvedené v odstavci posledním cit. paragrafu.

(Nález ze dne 11. listopadu 1926 č. 23.008).

**Prejudikatura:** Boh. 569 adm.

**Věc:** Firma Verein für chemische und metallurgische Produktion v F. proti ministerstvu sociální péče (za zúč. Úraz. pojišťovnu v Praze m. taj. Dr. Václav Mazánek) o úrazové pojistné příspěvky.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Výměrem úrazové pojišťovny dělnické v Praze z 10. prosince 1923 byl z podniku »stavba továrny na dusík ve vlastní režii« firmy »Verein für chemische und metallurgische Produktion« ve F. stanoven za příspěvková období 1920/II až včetně 1923/I pojistný příspěvek částkou 6827 Kč 19 h se 4% úroky ode dne splatnosti do dne 8. prosince 1923 per 658 Kč 79 h, dohromady částkou 7485 Kč 98 h, kromě dalších 4% úroků z prodlení. Výměrem z téhož dne byl z podniku »Továrna na dusičnan vápenatý v T.« téže firmy stanoven za tatáž období pojistný příspěvek zbývajícím obnosem 4022 Kč 55 h se 4% úroky ode dne splatnosti do dne 8. prosince 1923 per 380 Kč 61 h, dohromady částkou 4403 Kč 16 h, kromě dalších 4% úroků z prodlení.

O odporu proti těmto výměrům stěžující si firmou podaným a směřujícím proti započítání do mzdy částek vyplácených podle § 1154 b o. z. o., zsp v Praze rozhodnutím z 4. června 1924 nevyhověla, poněvadž mzda, z níž byl příspěvek v odpor vzatým výměrem předepsán, byla zjištěna na základě mzdových záznamů, které předložil zástupce odporovatelův při revisi mzdy, konané dne 8. září 1923 příslušnému zmocněnci ústavu, byla tedy započítatelná mzda stanovena způsobem v § 23 zák. z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z r. 1888 předepsaným. Pokud jde o nař. započítání obnosů, poskytnutých podle § 1154 b o. z. o. ve znění stanoveném šem 1. zák. z 1. dubna 1921 č. 155 Sb., jest i tyto považovati za součást mzdy, neboť byly poskytnuty na základě pracovního poměru, a dále jsou to požitky pravidelně poskytované, jak plyne z toho, že byly předepsány cit. zákonem pro určité, předem vymezené případy.

Nař. rozhodnutím min. soc. péče odvolání stěžující si firmy nevyhovělo z důvodů rozhodnutí zsp-é s tím, že pracovním výdělkem ve smyslu § 16 úraz. zák. rozuměti jest vše, co dělník v důsledku svého pracovního poměru od zaměstnavatele dostává.

O stížnosti nss uvažil:

Stížnost vznáší na spor jediné otázku, zdali částky vyplacené podle § 1154 b) o. z. o. ve znění zák. č. 155/1921 tvoří součást pracovního výdělku, započitatelného do základu pro vyměření úrazových příspěvků. Žal. úřad, zodpovídaje otázku tu kladně, zakládá podle znění nař. rozhodnutí svůj výrok na právním názoru, že pracovním výdělkem ve smyslu § 16 úraz. zák. rozuměti jest vše, co dělník v důsledku svého pracovního poměru od zaměstnavatele dostává, a nerozlišuje tudíž dále, o jakou povahu platů v daném případě jde.

Leč ze znění cit. § 1154 b) o. z. o. vysvítá, že předpis tento zahrnuje v sobě tři různé skupiny platů. V odst. 1. pojednává o případech, kdy zaměstnanec po 14denním zaměstnání z důležité příčiny, týkající se jeho osoby, nemůže vykonávat práci nebo službu; v odst. 2. upravuje případy, kdy zaměstnanec nemůže vykonávat práci nebo službu proto, že onemocněl anebo že utrpěl úraz, a v odst. posledním pak činí opatření pro případy, kdy zaměstnanec byl propuštěn, protože trvala nezaviněná nezpůsobilost ku práci přes čtyři neděle (§ 82 h) živn. řádu).

Pokud jde o první skupinu platů, o níž jedná odst. 1, sdílí nss názor žal. úřadu, že platy tohoto druhu jest započítati do základny pro vyměření pojistných příspěvků, již z toho důvodu, že zákon sám nazývá platy ty mzdou (arg. »přísluší nárok na mzdu nejvýše týdenní i tenkráté...«), tedy pracovním výdělkem, podle něhož jest platiti pojistné příspěvky (§ 16 úraz. zák.). Platy skupiny druhé poskytované zaměstnancům podle ustanovení výše uvedeného odst. 2, jest podle názoru nss-u označit rovněž za součástku pracovního výdělku zaměstnancova, protože jsou příjmem plynoucím ze založeného a trvajícího pracovního poměru (sr. nář. Boh. 569 adm.). Třetí skupina platů, o níž pojednává poslední odstavec cit. § 1154 b) o. z. o., jest vyznačena tím, že se poskytuje tehdy, když zaměstnanec byl propuštěn, tedy již po rozvázání pracovního poměru. Schází pak v tomto případě pro subsumpci platů tohoto druhu pod pojem pracovního výdělku ve smyslu úrazového zákona předpoklad trvajícího zaměstnání a nelze právem platy tohoto druhu označiti za pracovní výdělek a započítati je do základny pro vyměření pojistných příspěvků.

Z nař. rozhodnutí ani z obsahu správních spisů nelze seznati, že by se v případě, jenž zavedl příčinu k projednávanému sporu, bylo jednalo o započtení platů právě tohoto posledního druhu, stížnost sama tvrzení tohoto obsahu také neobsahuje, z čehož jest pak usuzovati, že o platy tyto se ve sporném případě nejednalo. Pokud pak jde o platy skupin druhých, o jejichž započtení do základny pro vyměření pojistných příspěvků šlo, bylo již výše uvedeno, že nař. rozhodnutí není v rozporu se zákonem.